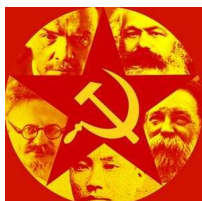

Nếu đưa vào tín ngưỡng dân tộc của người Việt mà kết luận đi với các tín ngưỡng ngoại nhập, thì tín ngưỡng nào chỉ trở nên vô thần tuyệt đối (cộng sản) đâu là phi dân tộc.

Chỗ nghĩa cộng sản có thể nhìn dưới nhiều góc cạnh. Nếu chú ý tới thực tế, thì chỗ nghĩa cộng sản được xem như là một đường chính trị. Nếu chú ý tới tham vọng muốn thay thế ý thức hệ đem chỗ nghĩa cộng sản chép lên toàn thể sinh hoạt của xã hội, thì chỗ nghĩa cộng sản phải được xem là một “đồ”, một loại sản phẩm để nhai nghĩa với các đồ giáo khác. Ở đây, tôi chỉ ra tên gọi “đồ cộng sản” để chỉ tình trạng đó.

Ông tổ của Quốc gia cộng sản là Karl Marx (1818-1883) Friedrich Engels (1820-1895). Người có công đem chỗ nghĩa cộng sản áp dụng vào hiện thực đời sống quốc gia, xã hội là Vladimir Ilyich Lenin (1870-1924) tại nước Nga năm 1917.

Hết giờ cộng sản đã vào Việt Nam từ thập niên 1930. Tháng 6 năm 1929 Đảng Cộng sản Đông Dương được thành lập, tháng 10 năm 1929 An Nam Cộng sản Đảng ra đời. Tháng 1 năm 1930 Tân Việt Cách Mạng Đảng được đổi thành Đông Dương cộng sản Liên Đoàn. Hai tổ chức Cộng sản được đưa đến Nguyễn Ái Quốc tổ chức Hội Chí Minh để di chuyển Quốc gia cộng sản từ Miền Bắc Khoa và triu từ p h p tại Hố ng C ng, để thành lập đảng Cộng sản Đông Dương duy nhất vào ngày 3.2.1930. Đông Dương Cộng sản Liên đoàn không công nhận hợp.

Tóm tắt sơ lược:

Ta thử xem “đồ cộng sản” có điểm nào phù hợp với tín ngưỡng của dân tộc Việt Nam.

Trước hết, thuyết Mác-xít lý giải chỗ nghĩa duy vật làm nền tảng. Karl Marx đã đồ ngợc biến chế pháp của Hegel. Hegel là một triết gia duy tâm ở Đức chỉ trở nên cái tinh thần có trước và quyết định nh số tồn tại của vật chất. Marx thì ngược lại, chỉ trở nên vật chất có trước quyết định nh số tồn tại của tinh thần.

Marx áp dụng ngay vào lịch sử để chứng minh rằng: dòng lịch sử của loài người chỉ là sự biến đổi của vật chất, tạo ra thuyết duy vật sơ quan.

“Lịch sử tự nhiên chứng minh gì, nếu không phải chứng minh rằng sự xuất hiện tinh thần cũng biến đổi theo sự xuất hiện vật chất? Nhưng tự nhiên học thực của một thời đại bao giờ cũng chỉ là những tự nhiên học của giai cấp thống trị (13).”

Vật chất tồn tại sống kinh tế của con người quyết định nh tất cả:

“Sự phát triển và một chính trị, pháp luật, triết học, tôn giáo, văn học, nghệ thuật v.v... đưa vào sự phát triển kinh tế (14).”

Do đó, cái “thực tại” Thần Linh, quan niệm về Thế năng Đấng và hồn thiêng của con người trong các

Tác Giả: Phan Thiát Nguy&#n Kim Khánh
Thứ Hai, 19 Tháng 12 Năm 2011 07:50

“Bất cứ tôn giáo nào cũng đều cho là phần nh nh họ vào vào trong đức chúa angt i ta, nh ng s c m nh bên ngoài chi ph i cu c s ng hàng ngày c a họ, ch là s ph n nh mà trong đó nh ng s c m nh th gian đã mang hình th c s c m nh siêu th gian (15”).

“Sẽ khờ khi tôn giáo và là biểu hiện của sự khờ khi hiện thực, rồi là sự phản kháng rồi sự khờ khi hiện thực đó. Tôn giáo là tiếng thét dài của chúng sinh bị áp bức, và là hành phúc họ cho của nhân dân (16)”.

“Tôn giáo càng ngày càng trở thành vật sở hữu để quyên góp của các giai cấp thống trị nhằm mục đích giữ các giai cấp bị trị dằn vặt ách áp bức (17)”.

“Đồ o” còng sòng phở nhón hay chùi bẻ thốn Linh Tỏi cao là Thốn ng Đố và còng linh hỏn bẻ tẻ còng a con ngỏ i.

Vì phồn thịnh dân tộc, “đạo” cũng sẽ hoàn toàn vong bản và phi nhân, không có điểm nào có thể chấp nhận được với tín ngưỡng của dân tộc Việt Nam.

Bị u nhọt lấm sau đây sẽ cho thấy sẽ khác biệt:

Linh hồn con người: Có linh hồn hàng sống, biết được do cảm tính.

Linh hồn con người: Có linh hồn hàng sáng, biết được do lý tính.

Linh hồn con người: Không có linh hồn riêng biệt, chỉ có tâm thức, tức Alaya thức máy móc, có hình thức sống.

Linh hồn con người: Có linh hồn hàng sáng, biết được do Mác Khô i.

Linh hồn con người: Triết lý không có linh hồn.

Đạo Kitô, đạo Nho, đạo Thiên Chúa có cùng mục đích chung là nhìn nhận có mặt Đấng Tạo Hóa, Thế năng Đấng, và tôn thờ Đấng Tạo Hóa ấy.

Trong Việt đ̣o, Đ̣ng Ṭo Hóa có nḥng Thánh Danh nḥ : Ông Tṛi, Ng̣c Hoàng, Tḥng Đ̣ ... nḥ ṭng c̣a Đ̣ng Ṭo Hóa trong trí ng̣i Vịt còn thô ṣ. Tri tḥc ṿ Đ̣ng Ṭo Hóa do c̣m tính, còn ḷn ḷn ṿi tâm lý c̣a con ng̣i.

Trong đạo Nho, Đạo gia Hóa trị nên minh triết vì do lý tính mà biết được Ngài. Thánh Danh của Ngài là Thiên hay Lý Thái Cực.

Trong đạo Thiên Chúa, Đạo gia Hóa trị nên rõ ràng, có ngôi vị và nháng u phám minh bạch vì đạo Thiên Chúa là đạo Mặc Khái, Thiên Chúa vén màn bí mật cho con người biết, vượt trên cảm tính và lý trí tự nhiên của con người. Đạo gia Hóa có nháng Thánh Danh: Thiên Chúa, Đức Giê hô va, Đức Gia vá, Đức Chúa Trái, Thiên Chúa Ba Ngôi...

Đạo Phật và “đạo” công sơn không có Đạo gia Hóa, triết đề phánh và chái bá Thiên Linh Tái Cao.

*- Linh hồn người ta

Đạo Kitô, đạo Nho, đạo Thiên Chúa cùng có mục đích chung: tin vào linh hồn hằng sống, trường tồn và bất diệt.

Cũng như lòng tin vào Thiên Linh Tái Cao, lòng tin vào linh hồn trong đạo Kitô còn thô sơ do cảm tính; trong đạo Nho thì minh triết lý tính; trong đạo Thiên Chúa thì rõ ràng và dứt khoát vì do Mặc Khái.

Đạo Phật và “đạo” công sơn phánh nhán hay chái bá linh hồn hằng sống. Đạo Phật khác với công sơn ở chỗ: đạo Phật dạy rằng, mọi người đều có tâm thức (alaya thức) máy móc tự kỷ như mọi sự trong vô hạn kiếp đáchuyển hóa vô cùng tận trong vòng luân hồi, còn “đạo” công sơn thì hoàn toàn không có gì, cái linh hồn và ngay cả cái thức trong đạo Phật cũng chỉ là ảo tưởng, chết là hết.

*- Kết luận

Nếu dựa vào tín ngưỡng dân tộc của người Kitô mà kết luận đối với các tín ngưỡng ngoại nhập, thì tín ngưỡng nào chỉ trường tồn vô thời hạn tuy thế (công sơn) đều là phi dân tộc. Mà đã phi dân tộc thì thế nào cũng phản dân tộc như chính nghĩa công sơn du nhập vào Kitô nam đã và đang tàn phá đức tin của Kitô Nam.